

Vintervila

November är en mörk och dyster månad. Snön har inte kommit ännu. Både jag och katterna sover mer än vanligt.

Desto roligare då att vi denna höst har en ny liten solstråle här hemma. Siris dotterdotter Alice har flyttat in och gör vardagen muntrare. Hon är en söt, verkligt sällskaplig, lekfull och kelig tös.

Kristin

med ett dumdrigt jättehopp ner från – sommarstugans tak. Kanske blev hjärnan lite överstimulerad av alla intryck? Lyckligtvis sansade hon sig en aning veckorna efter.

Här i stan händer det förstås inte lika mycket kul som i skogen. Alice försöker få fart på de andra katterna. Sorreldamerna Nelly och Izzy vägrar

helt. Än så länge. Mormor Siri kan möjligtvis haka på en busrusning runt lägenheten ibland. Om Alice har tur.

Alice är på många sätt en typiskt social och kreativ abessinier. Men på en punkt har generna slagit om helt fel. Hon är nämligen mer kräsen och petig än någon annan aby som jag har haft. Det vanliga är att dessa katter, särskilt när de är unga, smakar på allt som de träffar på. Även frukt och grönsaker. Alice däremot undviker det mesta och äter inte ens burkmat eller torrfoder om hon inte är absolut tokhungrig. Istället springer hon efter matte och tigger tills det serveras något godare. Hon kan matvägra en hel dag i väntan på kokt kyckling eller köttfärs. Ibland duger inte ens det. Knepig och ovan för mig.

Bortsett från matproblemet är Alice bara helt underbar! Tack Susanne för att jag fick köpa henne.

Mormor Siri tycks övervaka Alice stolliga påhitt när vi är ute tillsammans.

Alice anländer

SE*Rhea Blues Alberta Hunter kom hem till oss 31 augusti och fick prova på livet på landet under några veckor innan vi flyttade till lägenheten. Första dagarna med utevistelse var hon helt sjövild. Hon gjorde genast saker som kattungar brukar avvakta med tills de blivit lite större. Till exempel klättra i träd, röra sig över hela tomten, tugga på stickiga insekter och ta sig upp på – och

Detta informationsblad ges ut av S*Nekayahs abessinier, Kristin Stenmark i Umeå. Nytt nummer kommer när intressant information har inkommit från alla oss som har Nekayahskatter. Besök även www.kattkristin.se

Violernas vardag

Matte Vera berättar:

Jag läste ditt nyhetsbrev nr 25-12 och brast i skratt när jag läste de avslutande orden om kattuppföstran. Ja, människor förväntar sig mycket.

Så för att ge lite perspektiv kommer här en skildring av en dag i Violernas liv.

Morgon:

Väckarklockan ringer kl 06.00. Två mycket pigga katter, som nyss legat avslappnade och lugna, hoppar upp som skjutna ur en kanon, skuttar mot mitt ansikte och ska morgontvätta mig. Gillas inte – gör ont! Efter några omgångar med snooze-funktionen (gillas inte av Violerna – trist!) sätter sig en trött matte upp i sängen och det stora puss- och kramkalaset sätter igång. Matte kliar små magar, smeker katthjässor, pussar på katter. Violer slår knut på sig själva, buffar på matte, vill slicka mattes händer och ansikte, trampar och spinner. Mysigt!

Så dags för frukost. Vi pallrar oss ner till köket (katterna så klart högst en millimeter framför mina fötter) och jag sätter igång kaffet. "Va!", tjoar Violerna, "Hur kan man vara så självisk! Vad med oss?" Medan kaffet puttrar är det äntligen dags för morgon-kattskinkan (en mycket dum tradition som finns i

huset). Om man får tro Violerna har de inte fått någon mat alls de senaste 10 åren, så om matte ville vara så vänlig och rappa på? Alltså skyndar jag mig i ilfart att lägga upp kattmat och torrfooder i skålarna, byta vatten och göra rent kattlådan. Är det bara Violerna som kräver en absolut ren kattlåda för att kunna använda

den? Ibland tycker jag att jag gör inget annat än byter kattsand! Äntligen. Frid och jag kan sätta mig med mitt kaffe. Sedan är det dags att fixa sin morgontoalet, av någon konstig anledning fördrar jag vatten framför kattsaliv... Naturligtvis klarar jag, enligt Violerna, inte av att fixa till mig själv utan deras hjälp. Först måste båda hinna få i sig en slurk vatten ur kranen. Det spelar ingen roll hur många vattenskålar jag har, eller hur färskt det vattnet är. Violer vill ha sitt vatten direkt ur kranen, så är det bara. Under hela proceduren får jag sedan "hjälp". Det kan ju hända att jag har tagit fram fel strumpor, så visst gör Violerna rätt när de springer bort med dem. Mascara är väl ändå inget jag behöver när jag jobbar hemifrån? Nej, den är mycket bättre när den har svepts ner på golvet och man kan jaga den. O.s.v.

Nu är klockan strax före åtta och katterna trötta. Lilla apan (Linnea) placerar sig på mitt skrivbord (klart jag har lagt en kudde där) och Stora lunsen (Laban) kringlar ihop sig på min säng. Själv sätter jag mig framför datorn för att sätta igång med dagens jobb. Jag har bråttom för jag vet att det går fort för ett par busar att tanka energi.

Middag:

Några effektiva timmars arbete senare har Violerna tråkigt. Och de är inte tappade bakom en vagn

heller, de vet precis hur de ska få mig att ge dem uppmärksamhet. Det finns flera alternativ. Linnea börjar med att envisas med att först placera sin lilla bak på mitt tangentbord, sedan "flyter" hon liksom ut över hela tangentbordet. Jag skyfflar katt, säger "Nej!", sätter ner eländet på golvet (katten, inte tangentbordet) och försöker fortsätta jobba. Samti-

digt vill Laban komma sig upp här i världen och klättrar via ryggsätet upp på mina axlar och lägger sig till rätta. Det är en stor katt och han "rinner" utanför. Inga problem. Det är det som Gud har gett katter klor för. Att köra in dem i mattes kött för att hålla sig kvar. Jag skriker till och svär och Laban ger mig en snabb slick mitt i planeten. Jag försöker fortsätta jobba... OK, tänker Violerna, detta funkade bara så där. Men att äta upp huset brukar alltid vara effektivt, så vi sätter väl igång! Jag tänker inte ta upp tiden med att berätta i vilket bedrövligt skick mitt hem är, låt oss bara konstatera att re-

novering eller nya möbler inte kommer på fråga innan busarna lugnat sig. Någonsin? Men eftersom tapeter och murbruk inte kan vara bra för små kattmagar får det ju fart på mig och jag rusar iväg åt det håll eventuella misstänkta ljud kommer ifrån. Och, gosse, har Violerna uppfostat matte ordentligt! För jag rusar iväg när det blir för tyst också... Om nu detta inte skulle fungera finns andra medel i Violernas arsenal. Till exempel kan man välta ner allt som finns på bord eller byråer (det är länge sedan jag hade vaser med blommor eller levande ljus framme, suck). Dels låter det roligt, dels är det alltid bättre att få ett nej än att bli ignorerad.

Sedan, när jag är ordentligt uppkörd kan Violerna med gott samvete ta sig en liten tupplur.

Kväll:

Dags att sluta jobba. Violerna spritter upp, för nu blir det spännande och kul. Matte ska fixa käk. Ibland har Violerna förberett genom att tömma ut innehåll i kökskåpen, så allt jag kan tänkas behöva är redan framplockat. Sedan gäller det ju att ha sin lilla nos med i precis allt som händer. Det bästa stället är att sitta på diskbänken så att man inte missar något. Är det något som passar att dela med sig av, brukar jag göra det (idiot! jag vet) och varje gång jag öppnar kranen är det som Violerna just återvänt från Sahara. Nja, nästan. Det är viktigt att trängas framför kranen, dricka är inte alltid så noga. Sedan försöker jag äta. Jag älskar Violerna, men jag vill inte ha dem i maten eller att de ska sno mat från min tallrik. Det vet de om. Men. Det gäller att sitta nära, så att man – återigen – inte missar något. Det händer inte sällan att vi krokar, när jag böjer mig över tallriken. Sedan sätter vi oss alla i vardagsrummet för tevetittande, läsning eller handarbete. Tevetittande är mest vilsamt enligt Violerna. Då kryper bägge upp i mitt knä och lägger sig till rätta – och i mitt knä kan de bli liggande

precis hur länge som helst. Handarbete är roligast, för då kan man sno garndockor och springa iväg med. Alltid lika roligt när matte tjoar!

Sovdags:

Två ivriga Violer sitter som tända ljus mitt på köksgolvet. Det är vitaminutdelning före läggdags. Sedan släcker vi alla lampor, Violerna hjälper till genom att se till att jag snubblar över dem ideligen. Så kutar Linnea uppför trapporna och in i badrummet. Det gäller att inte missa vattnet! Dessutom har den eländiga katten bestämt sig för att hennes kvälls-kele ska ske medan hon ligger i handfatet. Ja, ja... Sedan hämtar jag vattenskålen jag har på ovanvåningen och byter vatten. Det vattnet måste kontrolleras av Linnea som alltid sticker ner en tass när jag är klar. Och hela tiden trampar Laban fram och tillbaka som en tiger. Jag hinner knappt sätta mig på sängen innan han är uppe och ska kramas. Och jag känner mig verkligen omkramad av honom eftersom han alltid sitter med en tass på var axel.

Dreglar lite, gör han också. Så lägger vi oss tillrätta. Jag har alltid bara en katt i sängen när jag somnar (det varierar vilken). Men på morgonen sitter det alltid två.

Och nästa dag börjar allt från början. Allt detta är så klart uppblandat med utfodring, göra rent kattlåda, allmänt småkel och småprat (från allas sida – i synnerhet Laban är en pratkvavn) och katter som följer efter mig som små vovvar varje gång jag reser mig upp...

Det låter inte klokt, när jag läser vad jag har skrivit. Men sanningen är att skratten, kelet och deras ivriga små ansikten gott och väl gottgör avsaknaden av vackra möbler, blomketter och levande ljus. Violerna är coola, trygga och, tyvärr, alltför intelligenta katter som jag faktiskt tror har ett gott liv. Och det gör mig glad.

*Quillan Quieto aka Pihka har nu fått två kullar i Finland. Den andra består av tre viltfärgade ungar, två honor och en hane, i FI*Nebuankhets katter.*

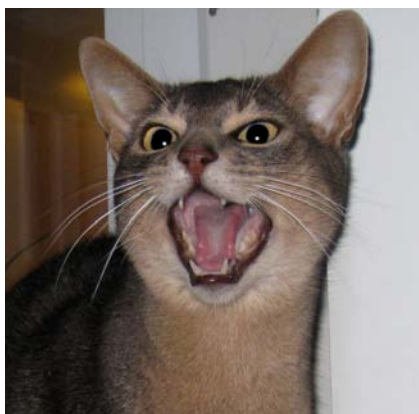
Hans fodervärd berättar: "Pihka is doing well. He is a Unique Cat. Eats very well, unlike my other male... Pihka likes to travel on my shoulders and every time a doorbell rings, he is at the door and "hugging" the visitors."

Tessa.lv
PHOTOGRAPHY

DK*Saltvigs Webster bor numera i centrala Umeå med älvutsikt. Där bor han med en annan blå abygrabb: (N)Qute as Ever av Sina Bass (nedan).

Dante gillar – precis som sin mamma Siri – att ligga i mycket trånga utrymmen. En ärftlig egenskap? ➡

Mysiga blå Miles lever tyvärr inte längre. I december 2011 fick han avlivas på grund av en tumör i munnen. Han blev 10 år gammal. Hans familj i Kiruna saknade en aby i huset. Alice sorell kullbror SE*Rhea Blues Albert King "Saxon" flyttade hem till dem och har nu sett till att blomkrukorna sitter fast med dubbelhäftande tejp och att familjens perserkatt inte blir för lat.

Foto: Linda Björkman

Höst hos Bella

Matte Jenny berättar:

Bella har fångat en mus! Fast vi var ute med sele och koppel. Men så har hon ju övat på spindlar i källaren. :-)

Plötsligt så hoppade hon upp i en stor kruka ute, och stod på bakbena i den, samtidigt som hon "rann" ner som en orm på andra sidan. Där hängde hon 30 sekunder i luften, sedan *pang* så flög hon in under libbstickan och kom ut med en mus i munnen. Tyvärr dog den snabbt, och var inte rolig att leka med längre när den inte rörde på sig. Hon hade inte en tanke på att smaka på den. Jag blev grymt imponerad både över kroppskontrollen och över att hon kan jaga i sele.

Annars har hon bekantat sig med både igelkottar och höns, fast mer på det nyfikna sättet, de har inte jagats. Grannkatter som råkar vara på tomten när vi tar en promenad får däremot veta att de lever. Hon ställer sig med sidan till, blåser upp sig som ett ballongdjur och väser så det spottar saliv. Gubbarna häromkring drar sig snabbt undan, trots att hon helt klart är minst.

SISTA ORDET

Nu pågår en hätsk debatt bland abyuppfödarna i världen. Somliga anser att den abessinier som har en somali t ex sju generationer bort i stamtavlan är en så kallad hybrid och inte längre "äkta". De menar att en kattras i första hand definieras av historia, tradition och urval, inte av gener. Att vi numera kan identifiera långhårsgenen via dna-test har ingen betydelse i sammanhanget. Eller att det rör sig om två syskonraser.

Abessinier har världen runt använts i somaliaveln för att bredda genpoolen och förbättra typen. Alltid med avsikten att den korthårig avkomman – ofta kallad variant – inte ska användas i abyaveln för att undvika att få in långhårslaget. Inom SVERAK har vi varit överens på den punkten, men i en del andra länder har regelverket varit generösare. Den vägen har det smugit sig in en somali här och där i den numera globala uppfödarevärlden.

I princip håller jag med om att somalin inte behövs för att bevara och utveckla abessiniern. Det är viktigt att det i en stamtavla framgår ifall katten kan ha anlag för långhår. Men jag kan inte förstå den enorma upprördhet som leder till trakasseri.

Sist och slutligen är det bara abyn som ras som blir lidande av att uppfödarna stänger dörrar och bygger murar.

Kristin